

CHUYẾN ĐI VỀ NGUỒN CỦA CHI BỘ TRƯỜNG THPT BÌNH AN (Thời gian: 07/3 – 08/3)

Đảo Thiêng Côn Đảo – Nơi Lưu Giữ Hồn Dân Tộc

Chuyến đi về nguồn cùng chi bộ Trường THPT Bình An diễn ra trong hai ngày 7 và 8 tháng 3 không chỉ đơn thuần là một chuyến tham quan, mà thực sự là một hành trình trở về với lịch sử, với cội nguồn dân tộc, nơi hun đúc tinh thần yêu nước, lòng tự hào và ý thức trách nhiệm của mỗi người. Là một giáo viên, đồng thời là một đảng viên trẻ, tôi cảm nhận sâu sắc rằng chuyến đi này đã để lại trong tôi những dấu ấn đặc biệt, vừa thiêng liêng, vừa xúc động, vừa tự hào xen lẫn sự biết ơn sâu sắc đối với thế hệ cha anh đi trước.

Ngay từ những bước chân đầu tiên đặt lên mảnh đất Côn Đảo – nơi được mệnh danh là “địa ngục trần gian” trong quá khứ – tôi đã cảm nhận được một không khí rất khác. Không ồn ào, náo nhiệt như những điểm du lịch khác, nơi đây mang một vẻ trầm mặc, linh thiêng đến lạ. Không gian ấy khiến lòng người chùng xuống, như thể mỗi tấc đất, mỗi hàng cây đều đang kể lại những câu chuyện lịch sử bi tráng của dân tộc.

Điểm dừng chân đầu tiên của đoàn là **chùa Bà Phi Yến**. Ngôi chùa không quá đồ sộ, nhưng lại mang trong mình một câu chuyện lịch sử đầy bi thương và cảm động về lòng trung trinh, nghĩa khí. Khi đứng trước không gian tĩnh lặng của chùa, nghe kể về cuộc đời bà Phi Yến – người phụ nữ chịu nhiều oan khuất nhưng vẫn giữ trọn khí tiết – tôi không khỏi xúc động. Nơi đây không chỉ là điểm tâm linh mà còn là biểu tượng của sự hy sinh thầm lặng, của lòng trung nghĩa son sắt. Là một người con trai, tôi càng thấm thía hơn giá trị của lòng kiên định và nhân cách sống mà cha ông đã để lại.

Rời chùa Bà Phi Yến, đoàn tiếp tục đến **chùa Vân Sơn** – một trong những ngôi chùa đẹp và thanh tịnh nhất tại Côn Đảo. Từ trên cao nhìn xuống, toàn cảnh biển trời mở ra trước mắt, vừa hùng vĩ vừa yên bình. Nhưng chính sự yên bình ấy lại càng làm nổi bật lên những ký ức đau thương của quá khứ. Đứng giữa không gian linh thiêng của chùa, tôi cảm nhận rõ rệt sự giao hòa giữa thiên nhiên và tâm linh, giữa hiện tại và quá khứ. Đây không chỉ là nơi để chiêm bái, mà còn là nơi để mỗi người tự soi lại chính mình,

để sống chậm lại, nghĩ sâu hơn về ý nghĩa của cuộc sống.

Điểm đến khiến tôi xúc động mạnh mẽ nhất chính là **Nghĩa trang Hàng Dương**. Khi bước vào nơi đây, một cảm giác thiêng liêng, trang nghiêm bao trùm toàn bộ không gian. Hàng ngàn ngôi mộ nằm san sát nhau, nhiều ngôi không tên, như minh chứng cho sự hy sinh to lớn của biết bao chiến sĩ cách mạng. Khi thấp nén nhang lên từng

phần mộ, tôi không chỉ thực hiện một nghi thức tưởng niệm, mà còn như đang gửi gắm lòng biết ơn sâu sắc đến những con người đã ngã xuống vì độc lập, tự do của Tổ quốc.

Đặc biệt, khi đứng trước mộ của các anh hùng liệt sĩ, tôi cảm nhận rõ ràng rằng sự bình yên hôm nay không phải tự nhiên mà có. Đó là kết quả của máu, của nước mắt, của những năm tháng bị giam cầm, tra tấn nhưng vẫn không khuất phục. Là một giáo viên, tôi tự nhủ rằng mình cần phải truyền tải được những giá trị lịch sử ấy đến học sinh, để các em hiểu và trân trọng hơn cuộc sống hiện tại.

Không thể nhắc đến Côn Đảo mà không nhắc đến hình ảnh người nữ anh hùng trẻ tuổi – Võ Thị Sáu. Khi đứng trước phần mộ của chị tại Nghĩa trang Hàng Dương, tôi thực sự lặng người. Giữa không gian tĩnh lặng, khói hương nghi ngút, câu chuyện về chị như sống dậy rõ ràng hơn bao giờ hết. Một cô gái tuổi đời còn rất trẻ, nhưng lại mang trong mình ý chí kiên cường, bất khuất đến phi thường. Người ta kể rằng, trước khi bị xử bắn, chị vẫn giữ một phong thái bình thản, không hề run sợ. Chị còn cất cao tiếng hát, hiên ngang bước ra pháp trường như bước vào một cuộc chiến cuối cùng với niềm tin mãnh liệt vào ngày mai của đất nước.

Hình ảnh ấy khiến tôi không khỏi tự hỏi: điều gì đã tạo nên một tinh thần mạnh mẽ đến vậy? Có lẽ đó chính là lòng yêu nước, là niềm tin vào độc lập, tự do – những giá trị mà thế hệ hôm nay được hưởng nhưng đôi khi chưa cảm nhận hết. Đứng trước mộ chị, tôi không chỉ thấy sự hy sinh, mà còn thấy cả một lý tưởng sống cao đẹp, một tấm

gương sáng để thế hệ trẻ noi theo.

Tiếp nối hành trình, đoàn tham quan **Nhà tù Côn Đảo** cùng hệ thống các trại giam và chuồng cọp nổi tiếng. Đây có lẽ là nơi khiến bất kỳ ai cũng phải lặng người khi chứng kiến tận mắt những gì đã diễn ra trong quá khứ. Những phòng giam chật hẹp, những chiếc cùm sắt lạnh lẽo, những khu “chuồng cọp” khét tiếng... tất cả hiện lên không chỉ qua hình ảnh mà còn qua cảm nhận thực tế rất chân thực.

Khi bước vào những khu trại giam ấy, tôi như có thể hình dung được cảnh các chiến sĩ bị tra tấn dã man, bị đối xử tàn bạo nhưng vẫn giữ vững ý chí kiên cường. Có những câu chuyện khiến tôi không cầm được xúc động: những con người bị giam cầm trong điều kiện khắc nghiệt nhưng vẫn bí mật học tập, truyền đạt lý tưởng cách mạng cho nhau. Chính trong “địa ngục trần gian” ấy, tinh thần yêu nước lại càng được hun đúc mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Tham quan **Bảo tàng Côn Đảo**, tôi càng có cái nhìn toàn diện hơn về lịch sử nơi đây. Những hiện vật, hình ảnh, tài liệu được trưng bày không chỉ mang tính minh họa mà còn là những chứng tích sống động của một thời kỳ đầy đau thương nhưng cũng vô cùng hào hùng. Mỗi hiện vật như một câu chuyện, mỗi bức ảnh như một lát cắt của

lịch sử, khiến người xem không thể thờ ơ.

Không chỉ có những câu chuyện về con người, chính thiên nhiên nơi đây cũng góp phần khắc họa rõ nét sự khắc nghiệt mà các chiến sĩ cách mạng đã phải trải qua. Cái nắng ở Côn Đảo không giống những nơi khác – nó gay gắt, rất bỏng, như thiêu đốt cả da thịt. Gió biển thổi mạnh, mang theo vị mặn chát, len lỏi vào từng vết thương, từng thân thể gầy guộc của những người tù năm xưa. Đứng giữa không gian ấy, tôi thử tưởng tượng: trong điều kiện thiếu ăn, thiếu nước, bị tra tấn liên tục, các chiến sĩ đã phải chịu đựng như thế nào để có thể tồn tại và giữ vững ý chí?

Những bức tường đá lạnh lẽo của nhà tù, những song sắt hoen gỉ, những chiếc cùm nặng nề... tất cả như vẫn còn lưu giữ lại dấu tích của một thời máu lửa. Nhưng có lẽ điều ám ảnh nhất không chỉ là vật chất, mà chính là sự khắc nghiệt của thiên nhiên hòa quyện với sự tàn bạo của con người, tạo nên một “địa ngục trần gian” đúng nghĩa.

Trong hành trình tham quan, tôi đặc biệt ấn tượng khi nghe kể về những cuộc vượt ngục đầy quả cảm của các chiến sĩ cách mạng. Giữa biển khơi mênh mông, bị bao vây bởi sóng lớn và sự kiểm soát nghiêm ngặt của kẻ thù, việc tìm cách thoát ra gần như là điều không tưởng. Thế nhưng, bằng ý chí kiên cường và khát vọng tự do cháy bỏng, nhiều chiến sĩ vẫn quyết tâm thực hiện những cuộc vượt ngục táo bạo.

Họ lặng lẽ chuẩn bị từng chút một, tận dụng mọi cơ hội dù là nhỏ nhất. Có những người đã phải bơi hàng giờ giữa biển đêm lạnh lẽo, đối mặt với sóng dữ và cả cái chết cận kề. Có những người không bao giờ trở lại, vĩnh viễn nằm lại giữa biển khơi.

Nhưng cũng có những người đã thành công, mang theo ngọn lửa cách mạng trở về đất liền, tiếp tục chiến đấu.

Những hành trình ấy không chỉ là sự vượt thoát về thể xác, mà còn là biểu tượng của khát vọng tự do, của tinh thần không khuất phục. Mỗi câu chuyện là một minh chứng cho ý chí “còn người là còn đấu tranh”, dù trong hoàn cảnh khắc nghiệt nhất.

Càng tìm hiểu, tôi càng cảm nhận rõ hơn rằng mảnh đất Côn Đảo không chỉ thấm đẫm mồ hôi, mà còn nhuốm màu sương máu của biết bao thế hệ anh hùng. Mỗi tấc đất nơi đây dường như đều mang trong mình một ký ức, một câu chuyện, một sự hy sinh. Có những người ra đi khi tuổi đời còn rất trẻ, chưa kịp sống trọn vẹn một cuộc đời bình thường. Có những người mang theo lý tưởng lớn lao, chấp nhận đánh đổi tất cả để giành lại hòa bình cho dân tộc.

Sự hy sinh ấy không ồn ào, không phô trương, nhưng lại vĩ đại và trường tồn. Chính họ đã tạo nên nền móng cho độc lập hôm nay, để thế hệ chúng ta được sống trong hòa bình, được học tập, làm việc và xây dựng tương lai.

Sau tất cả những gì đã chứng kiến và cảm nhận, tôi nhận ra rằng chuyến đi này không chỉ giúp tôi hiểu hơn về lịch sử, mà còn giúp tôi nhìn lại chính mình. Là một người giáo viên, tôi cần phải sống có trách nhiệm hơn, không ngừng rèn luyện và cống hiến, xứng đáng với sự hy sinh của các thế hệ đi trước. Đồng thời, tôi cũng phải có trách nhiệm truyền lại những câu chuyện, những giá trị ấy cho học sinh – để các em không quên quá khứ, không thờ ơ với lịch sử, và biết trân trọng hơn cuộc sống hiện tại.

Qua chuyến đi này, điều đọng lại sâu sắc nhất trong tôi không chỉ là sự xúc động, mà còn là niềm tự hào dân tộc. Tôi tự hào vì đất nước mình có một lịch sử kiên cường, bất khuất; tự hào vì những thế hệ cha anh đã không tiếc máu xương để bảo vệ Tổ quốc. Đồng thời, tôi cũng nhận thức rõ hơn trách nhiệm của bản thân trong công việc và cuộc sống.

Là một giáo viên đang công tác tại Trường THPT Bình An, tôi hiểu rằng nhiệm vụ của mình không chỉ là truyền đạt kiến thức, mà còn là giáo dục lý tưởng, đạo đức và lòng yêu nước cho học sinh. Chuyến đi này chính là một bài học thực tế quý giá, giúp tôi có thêm chất liệu, cảm xúc để đưa vào bài giảng, giúp học sinh hiểu lịch sử không phải là những con chữ khô khan, mà là những câu chuyện sống động, đầy cảm xúc.

Bên cạnh đó, chuyến đi cũng giúp tôi thêm gắn kết với tập thể chi bộ. Những khoảnh khắc cùng nhau dâng hương, cùng nhau lắng nghe lịch sử, cùng nhau chia sẻ cảm xúc đã tạo nên một tinh thần đoàn kết, đồng lòng rất đáng quý. Đây cũng là động lực để tôi tiếp tục phấn đấu, rèn luyện bản thân, đóng góp tích cực hơn cho tập thể.

Kết thúc chuyến đi, dù thời gian không dài nhưng những gì đọng lại trong tôi là vô cùng sâu sắc. Đó là sự biết ơn, là niềm tự hào, là ý thức trách nhiệm và cả sự thôi thúc phải sống xứng đáng hơn với những gì mà thế hệ đi trước đã hy sinh.

Chuyến đi về nguồn không chỉ là một hành trình địa lý, mà còn là hành trình của tâm hồn. Nó giúp tôi hiểu rằng: quá khứ không bao giờ mất đi, mà luôn hiện hữu trong từng bước chân của hiện tại. Và chính chúng ta – những người đang sống hôm nay – phải có trách nhiệm giữ gìn, phát huy những giá trị ấy, để lịch sử không chỉ được nhớ đến, mà còn được tiếp nối một cách xứng đáng.

Tác Giả : Hà Viết Hùng